

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Clementis Martyris Episcopi Romani, discipuli S. Petri: qui tertius ab eo Sedem tenuit: ex ea quæ est apud Metaphrasten. Passus anno Christi centesimo secundo, Traiani Imperatoris 3. cum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

inet corpus, eiusmodi est foris posita inscriptio.

Corpus S. Cęcilie virginis & Martyris; à Clemente 8. Pontif. Max. inclusum: Anno M.D.IC. Pontif. 8.

Vide Notat. in Martyr. Roman. & Baron. Annal. Tom. 2. & 1 ubi hæc eadem factis profequitur.

VITA S. CLEMENTIS MARTYRIS

Episcopi Romani, discipuli S. Petri: qui tertius ab eo Sedem tenuit: ex ea quæ est apud Metaphrasten. Passus anno Christi cenesimo secundo, Traiani Imperatoris 3. cum sedisset annis novem, mensibus sex, & diebus totidem: numerando ab ultimo die Vacationis sedis Cleti.

23. Nouẽ.

CUM S. Clemens Romanæ Urbis antistes sanctitate & miraculorum gloria præcellens innumerabilẽ paganorũ multitudinem ad fidem traduceret, Christi q; ecclesiam & multitudinem fidelium & bonorum operum fructu florẽtem redderet, Torcutianus officiorum Comes, inuidiæ stimulis concitatus, Urbis Præfectos pecuniarum largitione corruptos induxit, vt populum odio & seditione in Christianum nomen cõmouerent. Urbis præfecturam obtinebat Mamertinus, cum minores præfecti plebem nouarũ rerum cupidam nullo penè negotio concitarunt, vt Christianorũ Pontificem Clementem ad necem postularẽt. Aliqui tamen nominis illius studiosi contra afferebant, virum illum esse cunctis virtutibus egregiè ornatum, & Reipublicæ salutis vehementer

Seditio populi aduersus S. Clementem.

menter cupidū. Quis enim, dicebant, unquā illius opem in rebus afflictis imploravit, & continuū presens ab eo remedium non est cōsecutus? Pauperes, miseros, ægrotos benignè visitat, & cunctis consilia, pecunias, & sanitatem cōfert. Hæccinè sunt opera supplicio aut morte digna? Hæc aliæque quibusdam asserentibus, alij quidam diabolico furore concitati clamabant, magicis eum hæc omnia artibus operari. Deorum enim esse contemptorem; ideoq; impium, ac dignum qui atrocissimis excruciatu supplicij pœnas luat.

Hac occasione arrepta Mamertinus eum ad se adduci præcepit, adductumque hisce verbis affatus est: Clara quidem & generosa stirpe ortus esse diceris, sed nescio qua religionis superstitione conflctaris: ideoque populus animo grauitè commotus in te exsurgit, & plectendum affirmat. Ad ea S. Clemens respondens: Cùm inquit, seditio ab imperito vulgo semper proficiscatur, nec tutū aliquid aut verum habeat, equidem optarem vt tua prudentia non ex populi seditione, sed ex mea doctrina causam diiudicare velis. Nam licet canes multi suo nos latratu appetant, non tamen propterea rationē nobis à Deo datam eripiēt. Illi autem quid aliud quàm canes latrantes, & homines nomine tenus dici possunt? Hac ratione Mamertinus obmutescens ilicò rem totam ad Imperatorem Traianum per literas detulit: qui Clementem sacrificare recusantem exilio ultra * mare Pontum in desertam ciuitatem prope Chersonam damnandum rescripsit.

S. Clemens
Præfetto sa-
pienter re-
spondit.

* Sic legendum esse cõ-
set Baron. in
Not. Mar-
tyr Roman.
Alij enim
scribunt vl-
tra mare ex
Pontum, ad-
duntq; Cher-
sonesum Li-
cia: Sed ma-

*Mamertinus
Præfectus
exilio dam-
natum Cle-
mentem de-
fer.*

Hoc rescripto accepto, S. Pontifex ad exiliū prompto animo sese composuit : quem Iudex ipse Mamertinus non sine multis lachrymis profecutus est. Cernebat enim eum virum esse vitæ integritate & virtute insignem: ideoq; ad nauim eum deducens & rebus necessarijs abudè instruēs copioso lachrymarum imbre perfusus ait ad eum : Deus, quem tu sincerè colis, opem tibi feret, eritq; ut spero, & solatio & auxilio.

Cùm autem ad locum exilij appulisset, magnamq; Christianorum multitudinem, nimirum plusquam duo hominum millia, ad opus fodiendi & cædendi marmoris inuenisset, merore pariter & gaudio perfusus: Non, inquit, abs re huc misit me Dominus; sed ut particeps vestrarū tribulationum, exemplum quoq; consolationis & tolerantia præberem. Illi verò viso Pontifice vim lachrymarum præ gaudio fuderunt, & pedibus illius aduolui narrarūt, quòd extrema aquæ penuria laborantes à sex miliarib. suis eam humeris adferre deberent. Quibus Clemens intimo animi affectu compatiens: Rogemus, inquit, Dominum ut fidei suæ confessoribus aquæ fontem aperiat, qui quondam in deserto populo suo è durissima silice aquas elicit. Nec mora: Omnibus vnanimiter in preces incumbētibus, S. Pontifex procul cōspicit agnum; qui, dextero pede leuato, Clementi locum indicare visus est. Tunc Pontifex cogitans eum esse Christū Iesu, festinè ad locū profectus est; arreptoq; ligone fouēs, repentè fons pulcherrimus aquis scaturientibus emerfit, qui magno deindè impetu flumiū fecit.

Exod 17.

*Precibus suis
S. Clemens
impetrat
fontem insi-
gnem.*

fecit. Quo sanè miraculo tanta populi multi-
tudo ad Christi fidem conuersa est, vt quoti-
diè quingenti & plures baptisate lustraren-
tur: intraque vnus anni spatium quinque &
septuaginta ecclesie ea in prouincia conder-
entur. Itaque simulachra omnia confrica & fa-
na diruta, luci que ad trecenta vsque milliaria
in orbem concisi & constrati sunt.

Quæ res vt fama celeberrima ad aures Tra-
iani Imperatoris peruenit, animo vehèmenter
commotus protinus eò Aufidianum Præsidem
destinauit, qui plurimos Christianos diuersis
tormentis sustulit. Videns verò multitudinem
summa cum alacritate ad martyrij palmã con-
tendere, rabiem suam in Pontificem conuer-
tit, eumque in medium maris præcipitem da-
ri iussit. Aderat ingens Christianorum multi-
tudo, quæ Pontificis sui agonem precibus &
lachrymis Deo commendabat. Porrò Corne-
lius & Phœbus viri sancti discipuli hortati
sunt omnes vt precibus sacras eius reliquias à
Deo obtinere contenderent. Orante ergò po-
pulo, mare ad tria millia retrocessisse fertur,
populoq; liberũ ad ipsas vsque reliquias sic-
cis pedibus aditum præbuisse. Inuenerunt ve-
rò paratum in figura marmorei templi à Deo
habitaçulum, in quo sanctissimi Pontificis cor-
pus honestè quiescebat. Nec longè ab eo, anco-
ra, cum qua proiectus fuerat, reperta est. Cete-
rum discipulis cælesti visione reuelatum est,
ne corpus indè tollerent; sed annis singulis fe-
stiuo gaudio certamen illius celebrarèt: Ces-
surum namque venientibus mare; & continuis
7. diebus siccum eis iter præbiturum. Quod

Pp 5.

qui-

*Per multico-
uertuntur ad
Christum
& extructis ec-
clesiis.*

*Demergitur
in mare.*

*Insigne mi-
raculum.*

quidem Deus in hodiernum vsque diem ad nominis sui gloriam facere dignatur; qui etiã eodem in loco ad martyris sui memoriam, varia sanitatis beneficia mortalibus concedere non cessat. Cæterum inter alia miracula fama & virtute celeberrima, lubet hic vnum dignissimũ & virtute admirandum cõmemorare.

*Describit
hoc miracu-
lum S. Mar-
tyr Ephraem
Episcopus
Chersonis.*

Cum ciues Chersonis ad contemplandam miraculi magnitudinem confluxissent, inter omnes vir quidam eximius cũ vxore & parulo filio adfuit; qui vt sarcophagum & templum venerabundi lustrârunt, peractis demũ precibus, regressi sunt: filio interim non tam obliuione, quam Dei voluntate relicto. Cumque longius progressi essent, & mare iam denuo templum fluctibus operuisset, filio non inuento, suspicati sunt, id quod res erat, paruulum in templi quodam angulo remansisse. Itaque casu repentinæ miseræ grauitèr percussi, aëra miserandis valdè eiulatibus cõpleuerunt, & filium incredibili lachrymarum vi deplorarunt. Totique lachrymis & luctu deformati domum regressi sunt. Anno autem redeunte filij memores, ad eandem cum cæteris solennitatem reuersi sunt; tenui sanè concepta fiducia, vt vel aliquas ossium eius reliquias inuenirent. At verò vt primi omnium, mare paulatim cedente, templum ingressi sunt, filium (dictu mirum & seculis omnibus inauditum) saluum & incolumen & lætitia gestientem conspicati sunt. Eo spectaculo haud immeritò stupefacti proni in facies suas conciderunt, summisque lætitiæ vocibus cum magna gratiarũ actione Deum in sancto suo

*Illustrè in-
primis &
diuinum mi-
vaculum.*

suo mirabilem collaudarunt: filiumque, martyris patrocinio à mille mortis periculis anno integro servatum, lætitia & admiratione pleni domum suam reduxerunt.

VITA S. TRUDONIS PRESBYTERI

& Confessoris Hasbaniorum Apostoli: Ex ea *Vide Notat.*
que est per Theodoricū Abbate S. Trudonis. O-
biit Anno Christi Domini 693. qui fuit Sergij
Papæ. 6. Rom. &
Tom. 8. An-
nal.

S Trudo in Hasbania, quæ olim cum Lotharingia censebatur, claris & diuitiarum gloria præcellentibus a natus maioribus, ab ipsis penè ætatis primordiis tanta cœpit pietate & religionis gratia florescere, ut lineam illam nobilitatis, quam ab omnibus retrò atavis, Francorum principum sanguis & Austrasiorum ducum vena in eum transfuderat, nouo quodam virtutis genere ab excelsiore animo prodeunte longè superauerit. Veruntamen nec parentes, licet cunctis opibus & humana gloria circumfluentes, à summo pietatis studio alieni fuere: imò tam eximijs pariter religionis & pietatis florere operibus, ut matris eius Adelæ corpus in Zeelem (quod iuris hæreditarij erat) apud Diesthemium tumultatū postea in alrari eleuatum sit; cuius os permagnū & pars item maxillæ, in Trudonensi monasterio summo honore asseruatur.

Porro Trudo admodum adhuc puer, cum a- *Benignitas*
 lijs animi corporisq; dotibus egregiè ornatus, *pueri egregia*
 tum benignè faciendi studio erat admirabilis: *in pauperes.*
 ita prorsus ut nunquam tam calore æstiuali,
 quam